

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

**Pasarét, 2011. július 21.
(csütörtök)**

Horváth Géza

JEFTE

Alapige: Bírák 11,29-31. 34-40

Ekkor az Úr Lelke szállt Jefteire, és ő átvonult Gileádon és Manassén. Átvonult Gileád-Micpén, és Gileád-Micpéből vonult az ammóniak ellen. Fogadalmat tett Jefte az Úrnak, és azt mondta: Ha valóban kezembe adod az ammóniakat, akkor bármi jön ki elém házam ajtaján, amikor békességgel visszatérek az ammóniaktól, az Úré lesz az, feláldozom égőáldozatul.

(...)

Amikor Jefte megérkezett Micpába, a házához, éppen a leánya jött ki eléje dobolva és táncolva. Csak ez az egyetlen leánya volt, nem volt rajta kívül se fia, se leánya. Amikor meglátta a leányát, megszagatta a ruháját, és ezt mondta: Ó, leányom! Porba sújtottál, szerencsétlenné tettél! Mert én magam adtam szavamat az Úrnak, és nem vonhatom vissza. A leány így felelt neki: Apám, ha szavadat adtad az Úrnak, tedd velem azt, amit kimondtál! Hiszen megengedte az Úr, hogy bosszút állj ellenségeiden, az ammóniakon. Majd ezt mondta az apjának: Csak ezt az egyet tedd meg velem, hogy ne bánts engem két hónapig; hadd menjek el a hegyek közé elsiratni leányságomat barátnőimmal! Az apja ezt felelte: Menj! És elbocsátotta két hónapra. Az pedig elment a barátnőivel elsiratni leányságát a hegyek között. Két hónap múlva visszatért apjához. Az pedig megtette vele azt, amit megfogadott. A leány nem élt férfival. Azóta lett szokássá Izráelben, hogy évről évre elmennek Izráel leányai, és megéneklük a gileádi Jefte leányát, évente négy napig.

Imádkozzunk!

Olyan jó, hogy megszólíthatunk téged, örökkévaló Istenünk, mennyei Atyánk, és megvalljuk, hogy soha nincs olyan idő az életünkben, amikor ne kelene kérni, hogy áldd meg ma lelkemet több hittel, ó Uram.

Köszönjük, hogy együtt lehetünk ezen a zord estén is. Köszönjük, hogy az időjárás viszontagságai sem akadályoztak bennünket, hogy eljőjjünk. Köszönjük a templom belső csendjét, békéjét és mindenekfelett a te jelenlétedet, mert ez az, amiről énekeljük: megvidámít, éltet, bátor szíved ad.

Köszönjük, hogy ha többünket hordoztál ma is a munkában, adtál erőt, kitartást. Előtted vagyunk, Urunk, és tudjuk, hogy te előled elrejtünk semmit nem lehet, hiszen látja a te Lelked egész valónkat, gondolkozásunkat.

Kérünk, hogy most, amikor előtted elcsendesedünk, szólíts meg bennünket. Indíts bennünket bűnbánatra, alázatra. Hadd értékeljük ezt a napot is előtted.

Köszönjük e napnak az áldásait is. Leborulva imádkozunk előtted a csendesnapokért, csendeshetekért. Kérünk a neszmélyi fiatalokért, akik most vannak a táborban, a most konfirmált és konfirmációra készülő fiataljainkért. Áldd meg számukra a napi igéket. Hadd történjen meg életükben a nagy döntés, engedjenek be az életükbe. Köszönjük, hogy így áldottad meg naponta a gyermeküket is. Köszönjük az elhangzott igéket.

Kérünk, hogy a további sorsát igédnek te rendezd, Urunk, hiszen tudjuk, hogy ezt megígérted. Kérünk, hogy most is, amikor igéd előtt elcsendesedünk, adj őszinteséget, alázatot. Hajoljunk meg a te akaratod előtt, hadd lássuk tisztán, hogyan akarsz bennünket nevelni, tanítani, előbbre vinni. És kérünk megint, és újból: növeld a mi hitünket. Úgy kérünk, ahogy a tanítványok kérték. Hallgass meg minket, Urunk.

Ámen.

Igehirdetés

Kedden este beszélgettünk a férfiak között erről az ígéről. Amit ott elmondtam, és amit ők elmondtak, az elmúlt napokon annyira bennem volt, olyan sokféle vélemény elhangzott, hogy arra jutottam, hogy a tágabb gyülekezetnek is előhozom ezt az ígét, Jefte történetét, a Bírák könyvéből. Nem olyan régen olvastuk kalauzunk szerint a Bírák könyvét, és bizonyára akkor is sokaknak feltűnt, hogyan van ilyen történet a Bibliában?

Jefte Izráelnek egyik bírása, aki arról lett híres, azért van a Bibliában, mert olyan dolgot tett, ami érdekes.

Fogadalmat tett Istennek, hogy ha az ammóniak elleni csatából győztesen hazakerül, akkor feláldozza azt, aki kijön a házából. Amikor ez megtörténik, megnyeri a csatát, megy haza, akkor éppen a leánya jön ki elé, és Jefte nagyon elkeseredik: Mit tettél velem, leányom, szerencsétlenné, szomorúvá tettél, de ezt és ezt fogadtam az Úrnak. A leánya nyugodtan válaszol erre: Apám, tedd meg, amit fogadtál, csak egyet kérek tőled: adj nekem két hónapot. És aztán azt olvassuk, hogy két hónap után hazatért Jefte a leánya, és az apja megtette vele azt, amit fogadott.

Érdekes ez a történet, hiszen bizonyára többen tudják, hogy Isten tiltotta az emberáldozatot. A pogány népeknél volt ez szokás, és Mózes 3. és 5. könyve komolyan rendelkezik afelől, hogy Isten tiltja az Ő népének, hogy embert áldozzon fel úgy, mint a pogány népek, mert ez gyilkosságnak számít.

Ilyen alapon tehát Jefte gyilkos ember? A Szentírásban a Bírák könyve nem helyesli Jefte tettét, de nem is ítéli el, hanem csak a maga tragikumában szemléli és írja le, hogyan történt ez a dolog. Ezután Jefte még hat évig Izráel bírása egészen haláláig. Isten tehát ezután a tette után Jeftét nem tette el a szolgálatból, nem büntette meg, hanem haláláig volt Izráel bírása.

Először röviden arról, hogy ki is volt Jefte. Azt olvassuk a Bírák könyvében, hogy egy parázna nőnek és Gileádnak volt a fia. Házasságon kívül született gyermek volt. Amikor Gileádnak gyermekei születtek a feleségétől, akkor Jeftét kitaszították és azt mondták neki: nem fogsz te velünk együtt örökölni. Már akkor is nagy dolog volt az örökségen való civakodás. Micsoda? Még egy szájjal, még egy üres kézzel több... Köszönjük, van elég az üres kezekből, nem kell még egy, és elzavarják. Jefte Tób földjén telepedik le és — ma így mondanánk — betyár lesz belőle. Maga köré gyűjti annak a vidéknek a hasonló szemléletű embe-
reit, és ott rabolnak, portyáztatnak, gyilkolnak, és ebből tengetik az életüket.

Egyszer csak, amikor az ammóniak megtámadják Izráelt, akkor Gileád vénei elmennek Jeftéhez és bocsánatot ugyan nem kérnek tőle, de közlik vele: most szükségünk lenne rád. Gyere vissza, állj az élre. Ilyen erős vitézre van szükségünk, ilyen erős harcos kell nekünk. Ha betyárnak jó voltál, akkor jó leszel a csapatkapitánynak is, gyere vissza. És Jefte azzal a feltétellel visszamegy, hogy akkor ő lesz a vezetőjük. Akkor ez azt jelentette, hogy szabad kezet kap. Nem kell kérnie dolgokat, rendelkezik dolgok felett, szabad kezet kap.

És Jefte — itt olvasunk egy ilyen mondatot, ami az ő lelkiségére utal már — mindezt elmondta az Úrnak. Jefte lelkiségéről nem sokat tudunk, de ez olyan mondat, hogy ami érte Jeftét, azt elmondta Istennek. Hogyan mondta el? Imádságban.

Azt hiszem, ebből a történetből azonnal két üzenet sugárzik felénk. Az egyik mindenképpen az, hogy Isten egy ilyen embert is tud használni, mint Jefte. Egy betyár embert is tud használni Isten. Előtte nincs lehetetlen. Mi olyan sokszor elfelejtjük ezt. Igenis, Istennél nincs lehetetlen, ilyen embert is tud használni. Egy olyan embert is, mint Saulus, aki üldözi Isten anyaszentegyházát. Egy olyan embert is, mint Jónás, aki engedetlen. (Ezen a héten itt a gyermekek között ezekről a történetekről van szó.) Egy olyan embert is tud használni, mint Zákeus, akinek maga felé hajlik a keze, és miután Isten elkezdi használni, már adni is tud, kinyújtja a kezét. Addig csak a bevétel oldalt ismeri, most már ismeri a kiadás oldalt is: amit elvettem, négyannyit adok helyébe, és mindenkit kárpótolni fogok.

És olyan jó lenne, ha ezt mindig újból és újból a szívünkbe írnánk: Isten nem mond le senkiről. Nincs olyan élet, nincs olyan mélységben levő élet, amelyet Isten ne tudna használni, ne tudna megtisztítani.

Többször mondtam el azt a példát, hogy egy koldus a kukában kotorászott és vette ki az „értékeket”, amit mások kidobtak, megkérdezte tőle valaki: mire tudod azt használni? Azt mondja: jaj, nagy érték ez. És ott volt valami rozsdás alkatrész. — Az van előttem, hogy amikor Isten megragad egy ilyen életet, „aki a bűn sarában élve lenn, a jóra lelkem képtelen” — csak ezt tudja énekelni, — azt mondja: nagy érték ez.

Valaki arról volt híres, hogy mindenhez hozzányúlt. A munkahelyén, a házában, ahol lakott, mindenünnen ellopott valamit. Egyszer megbízták, hogy őrizzen valamit. Ennek az embernek olyan nagy ajándék volt ez, olyan nagy hatással volt rá, hogy tényleg őrizte, nem nyúlt hozzá.

Valahogy Jefte is így van. Itt az igében legalábbis így áll előttünk: ez a megbízatás, ez a küldöttség, amely elé megy: gyere vissza, állj az élre, vezesd a harcainkat, Jeftét is megerősíti. Igen, kaptam feladatot, küldetést, szolgálót, munkát. Tehetek valamit a népemért. Jefte így lesz Izráel vezetője és vezére.

Nem nekünk kell Jeftét megítélni, és legfőképpen nem nekünk kell elítélni. Ezt a Szentírás teszi meg. Ne felejtsük el, hogy a Zsidókhöz írt levél 11. fejezetében szerepel Jefte is. Tudjuk, hogy ez a rész a hit hőseiről szól. Olyan illusztris társaságban, mint Dávid, Sámuel, szerepel Jeftének a neve is. Hithős lett belőle. Így mondja Isten igéje.

Az egyetlen dolog, amivel mi sokszor nem tudunk mit kezdeni, az, hogyan illeszthető be ez a történet, ez az emberáldozat, ide a Szentírásba? Mi történik itt? Arra jutottam, hogy egyrészt teljesen mindegy, hogy ki mit mond erről az ígéről. Lehet, hogy valaki olvasott írásmagyarázóktól, teológusoktól különféle véleményeket. Az egyik ilyen vélemény az volt, hogy Jefte nem is áldozta fel tulajdonképpen a lányát, hanem ez volt a fogadalmának az értelme, hogy az ő lánya ne menjen férjhez, ne szüljön gyermeket, tehát szűz-életet éljen életében. Mintegy kolostorba vonuljon. Izráelben nagy büntetés volt, ha nem született valahol gyermek. Mert ezzel már ezt kizárták, hogy a Megváltó ott születhet meg, a Szabadító az ő családjukból származhat.

Lehetnek vélemények, lehet, hogy írásmagyarázók így gondolkodnak vagy tanítják így, nekünk a Szentírás az irányadó. Ott olvasunk egy ilyen mondatot, hogy amikor Jefte leánya visszajön, akkor az apja megtette vele azt, amit fogadott. Világosan le van írva: megtette vele azt, amit fogadott. És Gileád leányai évente megénekelték és megéneklik Jefte leányának a történetét.

Miről van itt szó tulajdonképpen? Foglalkoznunk kell azzal, hogy Jefte tett egy fogadalmat. A Bibliában több ilyen ígét olvasunk, amikor valaki fogadalmat tesz. A fogadalmak mindig úgy kezdődtek: *ha*. A Biblia arról is ír nekünk, hogy ez a *ha* nem a hit szava, hanem általában a *kétkedésé*.

Gondoljatok arra, amikor Jákób fogadalmat tesz Istennek. Nemrég volt erről szó az egyik istentiszteleten. Jákób — az után a bizonyos álom után, amikor látja a mennyei lajtorját, hogy az angyalok le- és feljárnak rajta, — azt mondja Istennek: ha velem lesz az Isten, akkor majd Ő lesz az én Istenem. Ha ad nekem valamit, akkor annak a tizedét neki adom. Jákób ekkor még nem Izráel, ekkor még „csaló”. Neki még nincs új élete. Éppen ezért, ebben a fogadalomban Istennel üzletel. Ekkor Istent még nem Atyjaként ismeri, szereti, tiszteli, hanem üzlettársának tekinti. Jákób nagyon tudott és most is tud üzletelni. Amit nekem adsz, annak a tizedét neked adom vissza. Adj nekem százat, és tízet adok neked. — Nem hívó szív.

Van a Bibliában kedves fogadalom is. Anna fogadalma. Bemegy a silói szentélybe, leborul az Úr előtt és azt mondja: ha neki fiúgyermeket ad Isten, neki adja. — Ez kedves fogadalom.

Jefte fogadalma pedig akkor, hogy is van? Akkor bármi jön ki elém a házam ajtaján, az az Úré lesz. Jefte talán arra gondolt, hogy rabszolga jön ki a há-

zának ajtaján, de a lánya jött ki. Hogy is van ez? Jefte fogadalma mit jelent számmunkra?

Azt jelenti, hogy nem kell Istennek fogadalmakat tenni. Valaki megfogadja ezt vagy azt. Ennek a történelemben voltak néha áldásai is. Eszembe jutott a Kenyérmezei csata 1479-ben, ahol Báthory István megfogadja: ha őt Isten megsegíti a törökkel szemben, akkor templomot építtet, nem is akármilyet az Ő dicsőségére. Aztán amikor meglett a győzelem, akkor azt mondta: ne egyet építsek, hanem kettőt. Két egyforma templomot. Ez a két templom ma is áll. Az egyiket — hála Istennek — ötszáz évvel ezelőtt a reformáció is elérte, és ezek ma is ott vannak, és ma is megtekinthetők Szabolcs megye egy városában.

Fogadalom. Volt olyan bácsi, akit temettem és a család azt mondta: ő megfogadta a fogságban, hogy ha Isten hazahozza a fogságból, minden vasárnap a templomban lesz. Nem sikerült megtartania fogadalmát.

A gyülekezetben volt egy kedves asszonytestvér is, aki olyan fogadalmakat tett, hogy azt ajánlotta fel az Úrnak, ami nincs, de ha lenne, akkor odaadná. Sokan ezt ajánlják fel az Úrnak.

A Prédikátor könyve 5. fejezete lényeges ige. Hogy megértsük, az első vers-től olvasom az igét. Mi van itt megírva?

„Ne beszélj elhamarkodottan, ne hirtelenkedd el az Isten előtt kimondott szavadat, mert Isten a mennyben van, te pedig a földön, ezért kevés beszédű légy!

Ha fogadalmat teszel Istennek, ne halogasd teljesítését, mert nem telik neki kedve az ostobákban. Teljesítsd, amit megfogadtál! Jobb, ha nem teszel fogadalmat, mint ha fogadalmat teszel, és nem teljesíted.”

Mit mond tehát nekünk Isten igéje? *Jobb, ha nem teszel fogadalmat.* Mert mi van a fogadalomban? Az, hogy Istent valamiféleképpen befolyásolni akarom. Le akarom kenyerezni Istent? Ha megsegítség..., ha kiviszem..., ha meggyógyítom..., ha sikerül az unokámnak vagy a dédunokámnak a felvétele..., ha átmegy a vizsgán... Istent befolyásolni akarom? Lekenyerezni akarom? Üzletelni akarok vele? Azt mondja a 24. zsoltár: *az Úré a föld és egész teljessége.* Mit tudok én neki adni, ami nem az övé?

Figyeljünk csak erre: Jefte mit akar adni az Úrnak? Azt, ami kijön az ő házán. Teljes bizonytalanság. Nem tudja, ki fog kijönni. Azt akarja adni, amit nem lát, ami bizonytalan...

Mit olvasunk a macedónokról, amikor megtértek? Ők „önmagukat adták először az Úrnak”. Istennek nem az a legkedvesebb, ha magamat adom? Nem az a legkedvesebb, amikor azt mondom: „Itt van szívem, neked adom Uram, neked, ki alkotád. Itt van szerelmem áldozatja, hűségem hű kezedbe adja. Itt van szívem, itt van szívem...” Ez a kedves Isten előtt. Nem az, hogy valamit az enyémből, a vagyonomból, az eredményeimből, az időmből felajánlok neki. Nem valamit, hanem az összest. Valahogy úgy, mint amikor a boltban látom, akik fizetnek a kasszánál, és benyúlnak a zsebükbe, kivesznek egy marék pénzt és odateszik a pénztárosnak: vegye ki az árát. Én nem látom, nem tudom kiszámolni, tessék kivenni az árát.

A hívő szív mindig így van Isten előtt. Uram, itt van mindenem. Vedd ki, amit akarsz. Nem én mondom, hogy ami kijön a házam ajtaján.

Azt mondta Kálvin: „Szívemet, mint egy égő hálaáldozatot neked adom, Uram”. És azóta is jelkép az égő szív a kézben. Szívemet neked adom, Uram.

Jeftének is így kellett volna gondolkoznia. Istennek nincs szüksége arra, amit mi adunk neki, de hálásak lehetünk. Istennél a megsegítésnek nem feltétele az, hogy mit ajánlok fel neki. Izráelben is így volt: Utána vitték az áldozatot. Odaszentelték Istennek azokat a dolgokat, amelyek a csatákból zsákmányként az övék lettek.

Dávid félretett Isten házának az építésére. Gyűjtötte a kincseket, az aranyat, az ezüstöt. De nem volt feltétel.

Isten szabad, szuverén. Úgy cselekszik, ahogy akar. Nem lehet befolyásolni az Ő döntésében és cselekedetében. Így van sok-sok drága történet a Bibliában. Amikor Isten jön, győzedelmet ad, segít, kihoz, megáld. Utána ott van a hálás szívnek az öröme, — de nem az, hogy üzleteltünk. Ez nekem jár, ez meg neked, ez az enyém, ez a tied, — hanem úgy, hogy minden az Övé.

Van egy érdekes és szép dolog, amit látunk, mégpedig az, hogy Jefte feláldozza a lányát. A Szentírás nem helyesli, de nem ítéli el. Tényként közli. Vajon miért lehetett ez így? Ez egyedi eset. Nincs több ilyen a Bibliában. Sokan kérdezik: miért engedte meg Isten?

Tudjuk, hogy amikor Ábrahám a fiát akarja leszúrni, Isten megfogja a kezét: nem. Amikor Jefte a máglyát készítheti, akkor Isten nem mondja: nem. Miért lehet ez így? Miért van ez a történet a Bibliában? Azért, mert az Ószövetségnek minden ígéje a mi Urunk Jézus Krisztusra mutat előre. Minden ige Jézus Krisztusról beszél. Van egy apa, akinek van egyetlen egy gyermeke. Fel kell áldozni. Az apai szív belefacsarodik ebbe az odaadásba. De ez azért van, hogy Izráel népének beszéljen Isten szeretetéről, akiről majd Pál azt írja a Róma 8,32-ben: „az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem mindnyájunkért odaadta.” És nem jött tizenkét sereg angyalnál több, nem szállt le a keresztről, hiába próbálta valaki rávenni: szállj le a keresztről, szabadítsd meg magadat meg bennünket is. Nem, hanem elvérzett a Golgota keresztfén.

Az áldozatról beszél nekünk Jefte története. És arról a Jézus Krisztusról majd, aki nem tekintette zsákmánynak, hogy Ő az Istennel egyenlő, aki engedelmes volt. Nem olyan, mint Jefte leánya, hogy jól van, apám, ha megfogadtad, tedd meg, csak előbb engedd meg, hogy két hónapig elmenjek. Beleegyez, hogy beszéljen nekünk az engedelmes Fiúról, aki engedelmes volt a halálig, mégpedig a keresztfának a haláláig. Aki azt mondta: igen, Atyám, mert így volt kedves előttem. És aki adta az Ő életét váltságul sokakért. Érted és értem.

Jefte története erről beszél nekünk. Van egy emberi oldala: ne legyünk megfontolatlanok, ne tegyünk felelőtlen ígéreteket és fogadkozásokat, mert Istennek erre nincs szüksége, de éljünk hálás életet, amelyben hálát adunk Istennek minden ajándékáért. Úgy, ahogy az úrvacsorai liturgiában mondjuk a 4. kérdésben: ígértek-e és fogadjátok-e, hogy hálából ezért a kegyelemért ti magatokat is az Úrnak szentelitek, és már e jelenvaló világban az Ő dicsőségére

éltek. Vagy legalábbis igyekezzetek erre, hogy az Ő dicsőségére éljete. Magunkat adjuk az Úrnak. Olyan felajánlásaink legyenek, amelyek már az Isten megsegítéséért hálából fakadnak, és ne felejtjük el: mindenünk az Úré, azt vehet ki a kezünkből, amit akar, és Őt szerethetjük, Őt magasztalhatjuk, dicsőíthetjük. Nem kell feleslegesen beszélni.

Azt mondja a Szentírás: ne tégy fogadalmat, de ha fogadalmat tettél, akkor ne halogasd annak megadását. Sokféle fogadalmat tettünk. Tettünk ilyet a konfirmációkor, amikor gyermekeinket megkereszteljük, a házasságkötéskor Isten előtt. Ezekben éljünk úgy, hogy Isten dicsősége növekedjék, magasztaltassék az Úr neve, és mint az Ő megváltottjai éljünk ebben a jelenlegi világban.

Imádkozzunk!

Áldunk és magasztalunk téged, örökkévaló Istenünk, hogy igéd egyértelmű. Köszönjük, hogy bár ezt az ígét is sokan sokféleképpen értik és értelmezik, csak egyféleképpen lehet értelmezni. Ez a történet ezért került a Szentírásba.

Bocsásd meg, hogy sokszor vannak felelőtlen szavaink, kijelentéseink. Bocsásd meg, amikor sokszor előtted is így teszünk, így járunk el.

Kérünk, taníts bennünket arra, hogy a szív teljességéből szól ugyan a száj, de gondoljuk meg szavainkat. Legyen az igenünk igen, és a nem nem. Ha valamit megígértünk, vagy kimondtunk, akkor ahhoz ragaszkodjunk, ha csak nem ilyen fájdalommal vagy tragédiával jár, mint ez az eset.

Kérünk, taníts bennünket arra, hogy komolyan lássuk az Úr Jézus Krisztus áldozatát, az Ő egyetlen tökéletes golgotai kereszthalálát. Hadd lássuk, hogy mit tett Ő értem, és tudjuk boldogan énekelni: Mélységben jártam, bűnökben éltem, De szerelme nagy volt, Hű kegyelméből dicső országot hozott az égből.

Kérünk, Urunk, áldd meg a további napokat. Kérünk, áldd meg azoknak a pihenését, akik szabadságon vannak. Köszönjük, hogy feltöltekezhetnek testvéreink, a családok, gyermekek, fiatalok. Kérünk, áldd meg a csendesetek további részeit is, és mindazokat, akik még készülnek ezekre.

Kérünk, légy a betegeinkkel, a gyászolókkal, megfáradtakkal, az öregekkel. Kérünk, hordozd mindazokat, akik hozzád fohászkodnak, és most bennünket is, amikor csendben a szívünk mélyéből fohászkodunk hozzád. Hallgass meg bennünket, örökkévaló Istenünk.

Ámen.

JEFTE

Énekeljük a 227. dicséret 1-3. verseit.

A mi szí - vünk csak te - hoz - zád,
Ó - haj - to - zik, hí - ve - id - nek
Jé - zus, Is - ten Bá - rá - nya,
Drá - ga fé - nyes a - ra - nya,
Mert ha - lá - lunk meg - ron - tó - ja,
Ö - rök é - let - nek a - dó - ja
Vagy e - gye - dül, Krisz - tu - sunk,
Id - ve - zí - tő Jé - zu - sunk.

Csodálkozván nézi elménk Atyádnak nagy szerelmét,
Álmétkodván is szemléli Hozzánk való jó kedvét,
Melyet abban megmutatott, Hogy minékünk téged adott;
Azért, édes Krisztusunk, Vagy szerelmes Jézusunk.

Szegény bűnös embereknek Idvességes reménye,
Benned hívőknek öröme, Boldogsága, szépsége,
Jövel, jövel hozzánk, kérünk, Mindenkoron légy mivélünk,
Mert csak te vagy Krisztusunk, És kegyelmes Jézusunk.